

РЕШЕНИЕ

№ 6247

гр. София, 06.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Михаела Касабова

при участието на секретаря М. Т. Методиева
като разгледа докладваното от Калина Анастасова Въззивно гражданско дело
№ 20231100505639 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. от ГПК.

С Решение № 20074886/17.01.2023 г. постановено по гр. д. № 46434/2020 г. на СРС, ГО, 178 състав е:

Осъден „Р И С Т.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. София, бул. ****, да заплати на К. Е. Ч., ЕГН *****, с адрес в гр. Дупница, ул. ****, на основание чл. 224, ал. 1 от КТ, сумата от 1,92 лева - представляваща обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2019 г. в размер на 12 дни и за 2020 г. в размер на 12 дни, дължим при прекратяване на трудовото правоотношение с ответника, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба в съда - 28.09.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, като е отхвърлен иска за разликата над 1,92 лева до пълния претендирай размер от 266,80 лева, като неоснователен;

Осъден е „Р И С Т.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. София, бул. ****, да заплати на К. Е. Ч., ЕГН *****, с адрес в гр. Дупница, ул. ****, на основание чл. 215, ал. 1 от КТ, сумата от 950,53 лева - представляващи пътни, дневни и квартирни пари за периода от 01.07.2020 г. до 31.07.2020 г., през което време е бил командирован, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба в съда - 28.09.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, като е отхвърлен иска за разликата над 950,53

лева до пълния претендирай размер от 1531,41 лева, като неоснователен.

Срещу решението, в частта на уважаване на исковете, е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответника с излагане на доводи, че е неправилно, поради необоснованост, неправилно приложение на материалния закон и нарушение на процесуалните правила. Поддържа, че съдът правилно в мотивите си е приел, че ищецът Ч. с поведението си по непредпазливост е причинил на дружеството – работодател имуществени вреди. Неправилно обаче, според жалбоподателя, съдът е приел, че производството не е установена причинна връзка между поведението на Ч. и вредата, причинена на ответника. За обосноваване и доказване на последната пред първата инстанция са събрани доказателства. Неправилно съдът в тази връзка кредитирал показанията на свидетеля Б. само в една част. Поддържа, че гумите на автомобила се пукат в резултат на ПТП, което е причинено виновно от Ч.. Същевременно било установено, че глобите наложени на водача Ч. са били платени със служебна банкова карта на работодателя дадена на последния.

Поддържа, че реализираните от ищеца две ПТП по негова вина са, както следва: на територията на община Монтана на 24.07.2020 г. и на територията на Англия на 31.07.2020 г. По изложените съображения е направено искане за отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на предявените искове. Претендира разноски.

В срок е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от ответника К. Е. Ч., в който е изразено становище за нейната неоснователност. Заявява, че постановеното решение е валидно, допустимо и правилно, като при постановяването му не са нарушени процесуални правила, приложен е правилно материалния закон, същото е обосновано, чрез събраните доказателства. С оглед това е направено искане за потвърждаване на обжалваното решение като правилно. Претендира разноски.

Софийски градски съд, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства съгласно разпоредбите на чл. 235, ал. 2 ГПК и чл.269 ГПК, намира за установено следното:

Въззивната жалба е допустима – същата е подадена от легитимирана страна в процеса, в срока по чл.259, ал.1 ГПК срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт.

Съгласно нормата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси той е ограничен от наведените в жалбата оплаквания, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от Тълкувателно решение /ТР/ № 1/09.12.2013 г. по тълк. дело № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно, допустимо и правилно.

Във връзка с оплакванията за неправилност на решението съобразно доводите по въззивната жалба, съдът намира следното:

За да уважи в една част предявените кумулативно съединени иски по чл. 224, ал. 1 от КТ и по чл. 215 от КТ, съдът е приел, че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение ищецът е имал неползван платен годишен отпуск за 2020 г., за което е останало дължимо заплащане на сумата 1,92 лева. Освен това, съдът е приел, че по време на изпълняваната длъжност „шофьор“ ищецът е бил командирован в периода 01.07.2020 г. до 31.07.2020 г. за 19 дни, поради което работодателят му дължи обезщетение в размер на 486 евро с легова равностойност 950,53 лева на основание Приложение № 3 към чл. 31, ал. 1 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина.

Същевременно, съдът е приел, че своевременно заявеното възражение за прихващане с неликвидно с вземане с правно основание чл. 203, ал. 1 от КТ, във вр. с чл. 45 от ЗЗД, възникнало срещу К. Е. Ч., за сумата в размер на 3366,45 лева, представляваща сбор от леговата равностойност на 823,41 евро - заплатени глоби от дружеството за нарушения на правилата за движение по пътищата от страна на работника съответно на 30.07.2020 г. в размер на 116 евро, 20.02.2020 г. в размер на 490 евро, на 10.02.2020 г. 98,50 евро, на 03.03.2020 г. в размер на 30.41 евро и на 03.03.2020 г. в размер на 88,50 евро, както и сумата от 1756 лева без ДДС за ремонт на влекача по фактура № 0010113774 от 30.10.2020 г., вследствие на две ПТП, станали по вина на К. Е. Ч., управлявал влекач с марка Волво, с рег. № СВ **** КК, на територията на Република България, община Монтана на 24.07.2020 г. и на 31.07.2020 г. на магистрала М6 във Великобритания е неоснователно.

Решението е правилно.

Фактическата страна на спора е била правилно установена от първата инстанция и по идентичен начин се установява от въззивния съд.

Производството е образувано по предявени обективно кумулативно съединени иски по чл. 224, ал. 1 от КТ и по чл. 215 от КТ.

Съгласно чл. 224, ал. 1 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителя има право на парично обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, правото за който не е погасено по давност. Целта на обезщетението е да се компенсира работещият за това, че реално не е ползвал полагащия му се отпуск.

Съгласно чл. 215, ал. 1 от КТ, при командироване по чл. 121, ал. 1 от КТ работникът или служителят има право да получи освен брутното си трудово възнаграждение още и пътни, дневни и квартирни пари при условия и в размери, определени от Министерския съвет.

С подадената искова молба ищецът Ищецът К. Е. Ч. е предявил срещу ответника „Р И С Т.“ ЕООД, ЕИК ****, осъдителни иски с правно основание чл. 128, т. 2 от КТ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 610 лева, представляваща обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2019 г. в размер на 12 дни и за 2020 г. в размер на 12 дни, дължим при прекратяване на трудовото правоотношение с ответника, и по чл. 215 от КТ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 3700 лева, представляващи пътни, дневни и квартирни пари за периода от 01.07.2020 г. до 31.07.2020 г., през което време е бил командирован, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба в съда - 28.09.2020 г. до окончателното изплащане на вземанията.

С насрещна искова молба от 22.02.2021 г., уточнена с молба-уточнение от 25.08.2021 г., ответникът „Р И С Т.“ ЕООД е заявил възражение за прихващане по чл.103 от ЗЗД, с вземане с правно основание чл. 203, ал. 1 от КТ, във вр. с чл. 45 от ЗЗД, възникнало срещу К. Е. Ч., за сумата в размер на 3366,45 лева, представляваща сбор от левовата равностойност на 823,41 евро - заплатени глоби от дружеството за нарушения на правилата за движение по пътищата от страна на работника съответно на 30.07.2020 г. в размер на 116 евро, 20.02.2020 г. в размер на 490 евро, на 10.02.2020 г. 98,50 евро, на 03.03.2020 г. в размер на 30.41 евро и на 03.03.2020 г. в размер на 88,50 евро, както и сумата от 1756 лева без ДДС за ремонт на влекача по фактура № 0010113774 от 30.10.2020 г., вследствие на две ПТП, станали по вина на К. Е. Ч., управлявал влекач с марка Волво, с рег. № СВ **** КХ, на територията на Република България, община Монтана, на 24.07.2020 г. и на 31.07.2020 г. на магистрала М6 във Великобритания, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба в съда - 19.02.2021 г. до окончателното изплащане на вземанията.

Чрез събраните пред първата инстанция доказателства е установено и страните не спорят, че са били валидно обвързани от трудово правоотношение по Трудов договор от 25.06.2019 г., по който ищецът е бил назначен при ответника на длъжност „шофьор товарен автомобил-международни превози“ при осем часов работен ден с неопределено работно време, като се установява, че работникът е постъпил на работа на 25.06.2019 г.

Установено е и страните не спорят, че трудовото правоотношение е било прекратено на 11.08.2020 г., на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ - по взаимно съгласие на страните.

От констатациите на приетата пред първата инстанция ССЧЕ, които се възприемат от настоящия състав по реда на чл.202 ГПК се установява, че основното месечно трудово възнаграждение на ищеца е било в размер на 560 лева, съответно 610

лева, а прекратяването на трудовото правоотношение е осчетоводено от 11.08.2020 г., така както е вписано и на представените от ищеца и приети като писмени доказателства копия от трудова книжка, Удостоверение обр. УП-3 и резолюция на молбата на лист 11 от делото на СРС. Установено е, че полагащото се обезщетение по чл.224, ал. 1 от КТ за 2020 г. е в размер на 320,16 лева - брутно, от които 288,14 лева нетно и 32,02 лева - данък върху дохода, от които от страна на работодателя е платена сумата от 318,24 лева и се дължи брутен остатък от 1,92 лева. Чрез констатациите на ССЧЕ се установява и че ищецът е бил командирован да извърши превоз на товар от България до Великобритания и обратно за периода от 07.07.2020 г. до 21.07.2020 г. и от България до Ирландия и обратно за периода от 24.07.2020 г. до 09.08.2020 г., като и двата курса е следвало да извърши с автомобил с рег. № СВ **** КХ и ремарке с рег. № С **** ЕС. Така, в периода от 07.07.2020 г. до 21.07.2017 г. ищецът е бил в командировка за 13 дни и в периода от 24.07.2020 г. до 09.08.2020 г. - 16 дни. Според експерта полагащото се обезщетение на ищеца съгласно Приложение № 3 към чл. 31, ал. 1 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина е в размер на 27 евро на ден или общо 783,00 евро с легова равностойност 1531,41 лева, което не е изплатено от работодателя. Заявената в производството претенция на ищеца е за периода от 01.07.2020 г. до 31.07.2020 г., което включва 13 дни за първия период и само 5 дни от втория, или 486 евро с легова равностойност 950,53 лева, която не е заплатена от работодателя.

Доводите на въззивника, че в производството е доказано причиняване на имуществена вреда от страна на работника с неправомерното му и противоправно поведение като водач на ППС, изразяващо се в причиняване на щети на управляваните от него автомобили при участието в две ПТП, които са описани, както и с неправомерното му поведение като водач, довело до налагане на глоби заплатени от работодателя, съдът намира за недоказани и съответно – неоснователни.

Както правилно е отбелязал СРС в своето решение и настоящият състав изцяло възприема, обстоятелствата относно участие на ищеца, като водач на ППС в двете пътни произшествия – на 24.07.2020 г. в Република България, на републикански път 1-1 км. 75,400, на територията на Община Монтана и на 31.07.2020 г. в Кралство Англия, на магистрала М6 не са установени по делото. Не е установена и вината на ищеца като водач на ППС участвал в ПТП, за да бъде прието, че същият е причинил имуществена вреда на работодателя в размер на нанесените на управляваните от него автомобили щети. За установяване на последните също не са ангажирани доказателства. За формиране на тези изводи, съдът съобрази и че по образуваните във връзка с така описаните пътни произшествия щета № 59-01300-7706/20 от 27.07.2020 г. и щета № 59-01300-9901/20 от 03.09.2020 г., застрахователите по имуществена застраховка „КАСКО“ са приели да възстановят стойността на ремонтите в доверен сервиз.

Чрез показанията на разпитания пред първата инстанция свидетел О. Б.

преценени с оглед указанията на чл.172 ГПК се установява, че ищецът е участвал в ПТП на територията на Великобритания на посочената дата 31.07.2020 г. От показанията му обаче не се установява, че ПТП е настъпило по вина на водача К. Ч.. Напротив, свидетелят сочи, че автомобилът е вкаран в сервиз за ремонт на щетите и за установяване каква е причината за често пукане на гуми на автомобила.

Доводите на въззивника, че в производството е доказана вината на водача –ищец за пътните произшествия, които са причинили имуществена вреда на работодателя-ответник, съдът намира за неоснователни с оглед изложените по-горе съображения.

В производството е установено, че на ищеца е била наложена в Кралство Белгия глоба в размер на 116 евро на 30.07.2020 г., за това че е говорил по мобилния си телефон докато управлява МПС, която се установява, че е платена със средства на работодателя. Въпреки това, както правилно е отбелязал СРС в своето решение и настоящия състав възприема, в производството не е установено спазване от страна на работодателя на процедурата за реализиране на имуществената отговорност от страна на работника в указаните срокове.

По заявената с възражение за прихващане претенция в тежест на работодателя е да докаже в условията на пълно и главно доказване противоправно поведение на служителя, настъпването на вреда за работодателя, което е в причинна връзка с противоправното поведение. Поведението на служителя следва да е непредпазливо.

Както бе посочено в периода от 07.07.2020 г. до 21.07.2017 г. ищецът е бил в командировка за 13 дни. Съответно в периода от 24.07.2020 г. до 09.08.2020 г. ищецът е бил в командировка за 16 дни до Великобритания и обратно във връзка с извършвани превози с управлявания автомобил. Въззивният съд намира, че хипотетично е възможно да се ангажира отговорността на работника или служителя по реда на чл. 203 от КТ вр. чл. 210 КТ, но този ред е неприложим в конкретния случай. Това е така, защото Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина, приета с ПМС № 115 от 3.06.2004 г., обн., ДВ, бр. 50 от 11.06.2004 г., в сила от 1.07.2004г., приета на основание чл. 215 от КТ, предвижда изрично при какви условия следва да се възстановяват средства, разходвани от работодателя при командировка на работник или служител. В този подзаконов нормативен акт е изрично предвидено в чл. 40, че командировани лица, които виновно не са изпълнили задълженията си по командировката или специализацията, възстановяват неправомерно изразходваните средства в левове и във валута за командировката или специализацията. Това задължение не се реализира по правилата на чл.203 и сл. от КТ, а с отделен иск. В свое Решение № 933 от 11.07.2003 г. на ВКС по гр. д. № 1711/2002 г. ВКС приема, че подобни претенции би следвало да се квалифицират по чл. 357 КТ във вр. с чл. 67 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина от 1987 г. (сега чл. 40 от Наредбата от 2004 г.), тъй като посочената норма е специална по отношение

имуществената отговорност на работника. Доколкото такъв иск не е предявен съдът не може да изследва наличието на предпоставки за връщане на командировъчни пари по този ред.

В производството не са ангажирани доказателства за други налагани глоби на ищеца по време на двете командировки, както и за това, че същите са наложени за негово неправомерно поведение, както и че разходите за тях за заплатени от работодателя. С оглед това и доводите на въззивника за неправилно установяване на фактическата страна по спора и прилагане на материалния закон от страна на първата инстанция са неоснователни.

С оглед така формираните изводи, правилно съдът е приел, че предявените искове по чл. 224, ал. 1 от КТ следва да бъдат уважени в една част – за сумата от 1,92 лева - представляваща дължимо и незаплатено обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2020 г. в размер на 12 дни, дължим при прекратяване на трудовото правоотношение с ответника, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба в съда - 28.09.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, както и по чл. 215, ал. 1 от КТ за сумата от 950,53 лева - представляващи пътни, дневни и квартирни пари за периода от 01.07.2020 г. до 31.07.2020 г., през което време е бил командирован, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба в съда - 28.09.2020 г. до окончателното изплащане на вземането.

Изводите на двете инстанции съвпадат, поради което постановеното решение следва да бъде потвърдено като правилно в посочените обжалвани от ответника части.

По разноските:

С оглед изхода на спора, на основание чл.78, ал.1 ГПК, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски за заплатено адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 600.00 лв.

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20074886/17.01.2023 г. постановено по гр. д. № 46434/2020 г. на СРС, ГО, 178 състав, В ЧАСТТА, с която е:

Осъден „Р И С Т.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. София, бул. ****, да заплати на К. Е. Ч., ЕГН *****, с адрес в гр. Дупница, ул. ****, на основание чл. 224, ал. 1 от КТ, сумата от 1,92 лева - представляваща обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2019 г. в размер на 12 дни и за 2020 г. в размер на 12 дни, дължим при прекратяване на трудовото правоотношение с ответника, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху

главницата от датата на подаване на исковата молба в съда - 28.09.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, КАКТО И В ЧАСТТА, с която е:

Осъден „Р И С Т.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. София, бул. ****, да заплати на К. Е. Ч., ЕГН *****, е адрес в гр. Дупница, ул. ****, на основание чл. 215, ал. 1 от КТ, сумата от 950,53 лева - представляващи пътни, дневни и квартирни пари за периода от 01.07.2020 г. до 31.07.2020 г., през което време е бил командирован, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба в съда - 28.09.2020 г. до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА „Р И С Т.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в гр. София, бул. ****, да заплати на К. Е. Ч., ЕГН *****, е адрес в гр. Дупница, ул. ****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата в размер на 600.00 лева - разноси за въззивната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване, на основание чл. 280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____